

Spriedze augšistab?

Gary Wilkerson June 20, 2016

Kad kristieši runā par augšistabas pieredzi, viņi parasti domā par Vasarsvētkiem. Vērdam "augšistaba" ir priecīga nozīme draudzes dzīvē un ne tikai tādēļ, ka tajā dienā notika brīnišķīgās lietas. Tas bija notikums piepildīts ar spēcīgiem absolūtiem katram Jēzum sekotājam cauri gadsimtiem.

Augšistaba ir vieta, kur Jēzus mēķē i sapulcējis 40 dienas pēc viņa augšāmcēlšanās, kā Višs to bija licis darīt. Kā ar to bija pravietots, Svētais Gars nonāca lejā ar uguns liesmām virs viņu galvām un jaunām valodām, kas izplūda no viņiem. Garīgajiem bija izbrīnīti par to, kas notiek un Svētais Gars pamudināja Pēteri viņiem sludināt. Dienu iepriekš Pēteris bija salauzts cilvēks, joprojām pārdzīvotams Jēzus nolīgšanai. Bet tagad viņš bija piepildīts ar drosmi. Kad viņš sludināja par Jēzu Kristus labo vēsti, 3,000 cilvēku pieņēma pestīšanu.

Augšistaba runā par atspīgšanu, atdzīvošanos un atjaunošanos Dieva valstības darbā. Apustuļu darbi 3:20 runā par to, ka tādā atspīgšanas laikā būs tiem, kas seko Jēzum. Svētā Gara absolūti spējīga lielu lomu atspīgšanai.

Tādu Bēbele arī runā par kādu citu augšistabas pieredzi. Tā notika dažas nedēļas pirms tam un tur mēķētiem bija pavisam citā veidā pieredze. Tajā augšistabā notika gatavošanās pēdējām vakardienām, vakarā pirms Kristus nāves pie krusta. Tajā vakarā Jēzus runāja, par smagām lietām – ciešanām, caur kurām Viņam būs jāiet, nāvi, kas tuvojās, un to, ka Višs atstāj šo zemi, tuvēkos draugus un mēķētājus.

Viņiem nebija viegli to dzirdēt. Viņi bija šokoti. Viņi bija pieraduši ar interesi vērot, kā viņu Skolotājs veic brīnumus – staigā pa ūdeni, pabaro tūkstošus ar dažām maizēm un zivi, dziedina cilvēkus, kuri ir bijuši kropli kopš bērnības, izdzen dēmonus, pat atgriež mirušos dzīvē. Jēzus noteikti bija ilgi gaidītais Mesija, kuru Dieva Vērdi bija absolūti, atnācis ieviest Dieva likumus uz zemes. Iedomājieties, kā bija dzirdēt, ka tas viss ir beidzies. Kāpēc Viņa brīnišķīgā valdīšana pēkšņi gāja uz beigām? Kad Jēzus dalījās ar šīm smagajām lietām, mēķēti saka to visu noliegt.

Sekot Jēzum nozīmē kaut ko vairāk nekā saņemt svētības un redzēt brīnumus. Tas nozīmē saņemt aizredzējumus, pat rījenu, ja nepieciešams. Tas nav populārs temats svētdienu rītos, vai kristiešu autoru darbos. Teikt cilvēkiem nepatīkamas lietas nav politiski, vai kultūri korekti. Tādu Dievs nav kultūra – Višs ir mūsu īmēne. Un kā ikviens atbildēgs vecāks, Višs neizvairās dot brīniem norādījumus, par to, kā dzīvot dzīvi un kas jādara, lai izvairītos no lietām, kas ved uz pazūšanu. Reizēm tas nozīmē risināt grūtus jautājumus.

Tas ir tas, ko Jēzus izdarīja augšistabā. Kad Višs paziņoja, ka dodas nāvē, Pēteris iebilda, sakot, ka viss ir kārtībā. Kristus atbildēja pārstēdzoši spēcīgi: "Bet Višs pagriezīs un teica Pēterim, "Atkāpies no manis Sētan! Tu man esi par kāvēkli. Jo tu nedomā par Dieva lietām, bet gan par cilvēku lietām" (*Mateja 16:23, ESV Bēbele*).

Runājot par neveiklām lietām. Jūs droši vien esat piedalījušies, kādās sanāksšanās reizēs darbā, vai pie pusdienu galda, kur pēkšņi atmosfēra kļuva saspringta. Tas nav tas jaukāis brīdis, ko piedzīvot. Tādu tas, ko Jēzus izdarīja šeit bija tik pat izširošs, kā otrajā augšistabā. Bēbele mums paskaidro kāpēc: "Redzi Tev patēk patiesība, kas apslēpta sirds dziļumos, un Tu mēci man noslēpumus izprast gudrību" (*Psalms 51:8*).

Tāda veida spēģi norādījumi nāk no pirmās augšistabas. Tas nozīmē strādāt kopā ar Dievu un dzirdēt jaunumus varētu nebūt viegli. Tādu tas ir vitāli nepieciešams – jo mums nekad nebūs otrās augšistabas pieredzes, ja mēs

neb?sim piedz?vojuši pirmo.

Augšistabas pieredze, nav vienreiz?js pas?kums.

Dievs lieto augšistabu m?su dz?v?s atkal un atkal, cikliski. Pirm? augšistaba – sapulce, kur tiek p?rbaud?ta sirds – tai ir j?b?t, pirms m?s piedz?vojam otro augšistabu, kas ir atspirgšana un atjaunošan?s.

Mans t?vs m?dza saukt pirmo augšistabas pieredzi “tikt aizvestam uz vientu?u vietu”. Tas noz?m? run?t par liet?m m?su dz?v?, kas nepagodina Dievu. T?dos laikos Viš mums saka: “Ir k?da ac?mredzama probl?ma un man t? ir j?nosauc v?rd?. Tu att?linies no manis. Tu esi izv?l?jies š?s pasaules mant?bas un pazaud?jis pirmo m?lest?bu pret mani. Es ne?aušu tev turpin?t, pirms m?s ar to netiekam gal?.”

Pirmaj? augšistab? J?zus v?l?j?s tikt gal? ar sajukumu m?cek?u sird?s. Visdr?z?k vi?i nemaz nenojauta, ka vi?iem ir š?da probl?ma. Vislab?kais piem?rs tam ir P?teris, kurš teica J?zum, ka sekos Vi?am l?dz pat n?vei. J?zus iebilda vi?am: “J?zus sac?ja tam: Patiesi es tev saku; šin? nakt? pirms gailis dzied?s, tu mani tr?s reizes aizliegsi” (*Mateja 26:34*).

P?teris droši vien tikai v?l?j?s lietas atainot lab?kas, nek? t?s bija. Ta?u Dievs neat?aus nek?du p?dercukura kais?šanu uz nopietn?m liet?m. M?s varam censties apiet sarež?tus jaut?jumus ar bezr?p?bu, ta?u Tam Kungam ir nopietns jaut?jums darba k?rt?b?: saska?ot m?su sirdis ar Vi?a. Tas ir vien?gais veids, k? dz?vot.

Vai tu patreiz piedz?vo pirmo augšistabu? Vai ir k?das lietas tav? dz?v?, kuras Dievam nav t?kamas? J??a 14, skaidri nor?da, ka Viš v?las ar to tikt gala. Viš v?las tevi novest nost no sav?rguma, kompromisa un iesp?jam?s izn?cin?šanas ce?a. Lai to pan?ktu Viš necent?sies iet aplinku ce?us. Vi?a atbilde P?terim bija skarba, bet m?s zin?m no rezult?ta, ka tas bija dar?ts m?lest?b?. B?t?b? J?zus teica, “Es zinu, ka tu mani m?li P?teri, ta?u tav? sird? ir kaut kas, kas nav no Dieva. Es uz to nor?du tagad, jo nev?los, lai tu t?ksmin?tos par to. Jo man priekš tevis ir liel?kas lietas padom?.

M?s visi ejam caur sal?dzin?šanas ar Dievu; t? ir kristiešu da?a. Un Dieva sv?tums ce? ikvienu apsl?pto lietu gaism?. Ja m?sos m?t k?da tumsa, tad Viš uz to nor?da, konfront? un risina, pirms izlej sv?t?bu.

Ja m?s b?sim god?gi, tad atz?sim, ka mums ir v?lme patur?t savas tumš?s lietas apsl?ptas. Mums ir kauns š?s lietas atkl?t otram. Ta?u dažreiz tas ir tas, kas mums j?dara, lai atbr?votos no gr?ka tv?riena sav?s dz?v?s. Priekš t?da veida person?g?s atz?šan?s ir nepieciešams uzticams draugs – k?ds, kurš iet kop? ar mums, pal?dz nest m?su nastas un paliek kop? l?gšan?. J?kabs raksturo sv?t?bu, kas n?k ar to: “Izs?dziet cits citam gr?kus un aizl?dziet cits par citu, lai topat dziedin?ti. Daudz sp?j taisna cilv?ka l?gšana, darbodam?s sav? sp?k?” (*J?kaba 5:16*).

Otro augšistabu pieredz tikai tie, kas ?auj Dieva V?rdam main?t, dziedin?t un p?rveidot sirdi. Ja tava sirds nož?lo gr?kus – ja tu atgriezies no gr?kiem un saska?o savu dz?vi ar Vi?a V?rdu – Viš atjaunos tavu dz?vi vis? t?s piln?b?. Tu piedz?vosi Vasarsv?tkus, Sv?t? Gara izliešanas š??st?taj? sird?. Tiks atjaunots tavs dz?vot prieks, jo tava sirds tiks stiprin?ta ar Vi?a sv?tumu, nevis v?jin?ta ar gr?ku.

Spriedzes laik? J?zus m?cek?iem teica dz?v?bas v?rdus.

“Patiesi, patiesi es jums saku, kas man tic, tas ar? tos darbus dar?s, ko es daru, un v?l liel?kus par tiem, jo es noeimu pie T?va” (*J??a 14:12*). Daudz ir rakst?ts par šo pantu. Ko J?zus dom?ja sakot, ka m?s dar?sim v?l liel?kus darbus nek? Viš?

Atbilde ir atrodama p?d?j? fr?z?: “jo es noeimu pie T?va.” Kas ?sti notika pateicoties tam, ka J?zus nog?ja pie T?va? M?s to redzam notikumos, t?l?t p?c Vi?a n?ves: Raksti saka, ka zeme burtiski dreb?ja. Kapi atv?r?s un mirušie atdz?voj?s. M?s zin?m, ka J?zus sludin?ja labo v?sti tiem, kas ir mirušo valst?b?. Visbeidzot, kad Viš aizg?ja pie T?va, Viš l?dz par mums: “Es l?gšu T?vu, un Viš dos citu Aizst?vi, lai tas b?tu pie jums m?ž?gi” (*14:16*). Aizejot pie T?va J?zus gatavoj?s izgl?bt visus, kuri piesauc Vi?a v?rdu. Viš gatavoj?s nodrošin?t augš?mcelšan?s dz?v?bu. Un Viš gatavoj?s savus sekot?jus piepild?t ar savu paša kl?tb?tni ar Sv?t? Gara pal?dz?bu. Pirms tam, laik? kad J?zus dz?voja uz zemes, tas nekad netika dar?ts. Visu, ko Viš izdar?ja ?saj? laik? p?c savas n?ves, var izteikt vien? fr?ze: Viš m?s dar?ja par vienu ar Dievu. Tas var?ja notikt tikai t?p?c, ka “es noeimu pie T?va” (*14:12*).

Tas izskaidro, kāpēc Kristus teica, ka mēs darīsim lielus darbus, “jo es noēimu pie Tēva.” Mēsīgi mums ir tendence domāt “lielus darbus” tajā pašā līmenī, kā Jēzus, neparastus brīnumus: pabarot lielus āuzu pļāus ar pāpalikumiem, staigājot pa ādens virsmu, neparastus dziedināšanas paraugdemonstrājumus. Taču ar šo vienu frāzi – “un vāli lielus darbus par tiem (jūs) darīsit, jo es noēimu pie Tēva” – Jēzus mums parādāja, kas par darbu tas ir: nesot evaāālija gaismu – glābjot, atbrāvojot, nesot dzāvi mainošo evaāāliju pasaulei.

Raksti saka, ka eāāēi uz mums skatās un apbrāno to, kādas dāvanas mums ir dotas. Padomā par to: Viena lieta ir piedāvāt kādam fizisku dziedināšanu – pavisam kas cits piedāvāt šai pasaulei pestāšanu māāābā un dzāvi pārpilnābā. Jēzus mums sniedz visus debesu resursus, lai mēs varātu nest šo vāsti spākā un patiesābā: “Un visu, ko Jūs lāgsit manā vārdā, to es darāšu, lai Tāvs tiktu pagodināts Dāā. Ko jūs lāgsit manā vārdā, to es darāšu” (14:13-14).

Vāāreiz izlasot šās rindas, mēs domājam par neparasto lāmeni, kurā Jēzus veica savus brīnumus. Kad Viāš saka, “ko jūs lāgsit manā vārdā,” mēs u lāgums atklās, to, kas māt mēs u sirdās. Vai mēs lādzam Dieva brīnumus, domājot, ka tie atnesās Dieva redzamo godābu? Vai arā mēs lādzam valstābas apliecinājumu, lai arā cik nenozāmgā savā lielumā tas bātu? Jākabs brādina, “Jūs lādzat un nedabājat, tāpāc, ka ar āaunām sirdām lādzat, lai to šāiestu savās kārābās” (Jākaba 4:3).

Saskaāā ar Jēzu, ir jāatbilst tikai vienam kritārijam, lai darātu lielus darbus, par kuriem Viāš runā: “kas man tic, tas arā tos darbus darās, ko es daru” (Jāāa 14:12, mans uzsvārs). Ikviens kristietis tic. Tas nozāmgā, ka mēs visi spājam darāt lielos darbus, kurus Jēzus mums ir paredzājis darāt.

Taču, lai darātu šos darbus mums ir jābātu ar tārām sirdām. Nākamā lieta, ko Jēzus saka, ir “Ja jūs mālat mani, turiet manas pavāles” (14:15). Mums ir jāpaklausa Viāa Vārdam, Un ja mēs u sirdis ir tārās, šā paklausāba nebās negribāga, bet darāta mālestābā, kā to saka Kristus.

Vai tev ir problāma paklausāt Dieva vārdam? Te ir Jēzus nepārspājamais absolājums tev: “Un es lāgšu Tāvu, un Viāš dos citu Aizstāvi, lai tas bātu pie jums māāāgi. Patiesābas (Pāādzābas – āngāu tulkojumā) Garu” (14:16-17). Vai redzi vārdā “Pāādzābas”? Jēzus dod mums pāādzābu, kas ir nepieciešama, lai mēs vāam paklausātu, caur Svāto Garu, kas sniedz mums padomu mēs u dzāvā.

Es vālos norādtā uz kaut ko šājā pantā, kas nav viegli pamanāms, bet es domāju ir svarāgs. Kad Jānis runā pa Garu, viāš lieto vārdā, kuru citi evaāālija autori nelieto. Viāi lieto grieāu vārdā pneuma, ar nozāmi tuvu vārdam “elpa.” Taču Jānis lieto vārdā hagios, kas ir vāriešu dzimtā un var tikt tulkots, kā “Viāš-elpa”. Jēzus saka, “Gars, kuru es jums sātu nav miglveidāgs, vai āterisks. Viāš ir persona – vāli viens es.”

“Tanā dienā jūs atzāsit, ka es esmu Tāvā, un jūs manā, un es jāsos. Kam ir mani baušāi un kas vāus tur, tas mani māā; bet kas mani māā to mans tāvs māāis un es to māāišu un tam parādāšos” (14:20-21).

Ko gan mums vairāk vajag par šā? Kristus ir piepildājis mēs ar savu klātbātni, Un Viāš parāda sevi māsos, kad mēs darām tos darbus, kurus Viāš mums ir paredzājis. Es aicinu jūs lāgt kopā ar mani: “Kungs, es vālos – ved mani uz pirmo augšistabu. Uzrunā manu sirdi, neatstāj mani bez pamācābām, kad es eju savu dzāves ceāu. Dari tā, lai Tavā vārds ir dārgā manās acās, lai es varātu darāt Tev tākamas lietas. Dari visu, kas jāāara, lai ievestu mani tajā pilnābā, kuru Tu vālies manai dzāvei, Tu esi mans prieks. āmen!”

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/12743/>